

РЕШЕНИЕ

№ 243

гр. Смолян, 22.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Тоничка Д. Кисьова

Членове: Петранка Р. Прахова
Зоя Ст. Шопова

при участието на секретаря Зорка Т. Янчева
като разгледа докладваното от Зоя Ст. Шопова Въззивно гражданско дело № 20225400500231 по описа за 2022 година

Производството е по чл.258-273 ГПК.

С Решение № 42/12.04.2022 г. по гр.дело № 406/2021 г. Девинският районен съд ОТХВЪРЛЯ предявените от ПЛ. ВЛ. М. искове за осъждане на „Т. М“ ЕООД-гр. Д. да му заплати дължими, но неизплатени трудови възнаграждения за периода от 01.12.2018 г. до 15.06.2021 г., както и да заплати/внесе дължими към общественото осигуряване осигурителни вноски, общо двете в размер на 36 815,88 лева, представляващи както следва: 1.1. За 2018 г. от 01.12.2018 г. до 31.12.2018 г. – неизплатени трудови възнаграждения, общо 760.46 лева, ведно със законната лихва от датата на завеждане на иска 12.11.2021 г. до окончателното изплащане; 1.2. За същия период за 2018 г. от 01.12.2018 г. до 31.12.2018 г. - невнесени осигуровки и данък, дължими към държавата по осигурителното и данъчно законодателство – 404.96 лева, ведно със законната лихва от датата на завеждане на иска – 12.11.2018 г. до окончателното изплащане; 2.1. За 2019 г. от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. - 12 месеца x 760.46 лева, дължими възнаграждения, общо 9 125.52 лева, ведно със законната лихва от датата на завеждане на иска 12.11.2021 г. до окончателното изплащане; 2.2. За

01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. - невнесени осигуровки и данък, дължими към държавата по осигурителното и данъчно законодателство - 12 месеца x 404.96 лева, общо 4 859.52 лева, ведно със законната лихва от датата на завеждане на иска 12.11.2021 г. до окончателното изплащане; 3.1. За 2020 г. от 01.01.2020 г. до 05.04.2020 г. - 3 месеца и 5 дни x 760.46 лева, неизплатени възнаграждения, общо 2 408.12 лева, ведно със законната лихва от датата на завеждане на иска 12.11.2021 г. до окончателното изплащане; 3.2. За 01.01.2020 г. до 05.04.2020 г. - невнесени осигуровки и данък, дължими към държавата по осигурителното и данъчно законодателство – 3 месеца и 5 дни, общо 1 282.37 лева, ведно със законната лихва от датата на завеждане на иска 12.11.2021 г. до окончателното изплащане; 4.1. За 2020 г. от 05.04.2020 г. до 31.12.2020 г. - 8 месеца x 931.18 лева и 25 дни, неизплатени възнаграждения общо 8 225.42 лева, ведно със законната лихва от датата на завеждане на иска 12.11.2021 г. до окончателното изплащане; 4.2. За 05.04.2020 г. до 31.12.2020 г. - невнесени осигуровки и данъци, дължими към осигурителното и данъчно законодателство – 8 месеца x 495.86 лева и 25 дни, общ 1 900.79 лева, ведно със законната лихва от датата на завеждане на иска 12.11.2021 г. до окончателното изплащане; 5.1. За 2021 г. от 01.01.2021 г. до 15.06.2021 г. – 5 месеца x 931.18 лева и 15 дни, неизплатени възнаграждения общо 5 121.49 лева, ведно със законната лихва от датата на завеждане на иска 12.11.2021 г. до окончателното изплащане; 5.2. За 01.01.2021 г. до 15.06.2021 г. - невнесени осигуровки и данъци, дължими по осигурителното и данъчно законодателство 5 месеца и 15 дни, общо 2 727.23 лева, ведно със законната лихва от датата на завеждане на иска 12.11.2021 г. до окончателното изплащане или дължими суми за възнаграждения сумарно за всички месеци, за периода от 01.12.2018 г. до 15.06.2021 г., в размер 25 641.01 лева и общо дължими суми за осигурителни и данъчни задължения в размер на 11 174.87 лева, при обща цена на предявените иски 36 815.88 лева; както и иска да се признае за законен трудовият му стаж за длъжността по трудовия договор за периода от 01.12.2018 г. до 15.06.2021 г. и да се задължи дружеството да го нанесе/отрази в трудовата му книжка.

Срещу това решение е подадена допустима въззивна жалба от ПЛ. ВЛ. М. с искане да бъде отменено и да бъдат уважени исковите му изцяло.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се

явява лично и поддържа жалбата си.

Въззиваемият „Т. М“ ЕООД-гр.Д. не е подал отговор по чл.263 ГПК. В съдебно заседание въззиваемото дружество, редовно призовано по реда на чл.50, ал.2 ГПК, не изпраща представител.

Въззивният съд намира, че решението е правилно и следва да се потвърди, като се имат предвид изложените от РС-Девин мотиви на осН.чл.272 ГПК. По жалбата и с оглед събраните във въззивното производство доказателства съобразява следното:

Ищецът и настоящ жалбоподател основава претенциите си на трудов договор от 01.12.2018 г. с ответното дружество „Т.-М“ ЕООД-гр.Д., чийто управител и едноличен собственик на капитала е руският гражданин Ол. Г. С..

С две пълномощни, с нотариално заверен подпис на упълномощителя Ол. Г. С., съответно от 01.09.2010 г. и от 29.11.2013 г., той, в качеството му на управител на „Т. М“ ЕООД-гр.Д., упълномощава ищеца и настоящ жалбоподател ПЛ. ВЛ. М. за следното: да го представлява пред АВп във връзка с пререгистрацията и вписване на обстоятелства за дружеството, като подписва, внася и получава всички документи, да купува земи на името на фирмата от когото и на каквито цени прецени, да извършва процедури по изработване на ПУП-ве, да съгласува строителни и други книжа във връзка с извършване на инвестиционни намерения върху терени собственост на дружеството пред всички държавни институции и органи като: РИОКОЗ, РИОСВ, ЕВН-Енергоразпределение, ВИК, Противопожарна безопасност и спасяване, ТД на НАП - Смолян, Главен архитект на община Д., Община Д., Нотариус - с район на действие Районен съд Девин, както и пред която и да е банка за разкриване на банкови сметки, извършване и получаване на преводи, съгласно волята на упълномощителя, да извършва всякакви процедури и подписва всички необходими документи пред посочените институции и органи, както и да изготвя, подписва и внася документи по проекти пред всички администриращи държавни органи, като министерства, агенции и регионални служби във връзка с кандидатстване по Европейски програми и фондове за усвояване на безвъзмездни средства по негова преценка; Да представлява дружеството пред Министерство на Земеделието и храните, Държавен Фонд „Земеделие“, Разплащателна агенция към него и всички

други агенции към него и всички европейски фондове. Областна Дирекция „Земеделие“ - Смолян, ОС” Земеделие” - Д.. Община Д. като от името и за сметка на дружеството да подава, подписва и получава необходимата документация с цел кандидатстването и усвояването на суми по всички програми и мерки на Европейския съюз в Република България и регистрира дружеството като „Земеделски производител”. 2. Да го представлява до крайното одобрение на проектите пред съответните институции, включително и при усвояване на средствата, отпуснати по тях, в това число да открива сметки във всички банки на територията на Р България, в които да се превеждат средствата по програмите, както и да извършва всички операции, разрешени за сметките - да внася суми, да тегли суми без ограничение на размер и честота, да получава извлечение за сметките и др. 3. Да го представлява пред Община Д., АГКК, СГКК гр.Смолян, всички общински и държавни органи, технически служби, МДТ, ОС“З“, ОД“З“, всички експлоатационни дружества, пред ХЕИ, „ПБЗН” „Електроразпределение“ АД ЕВН - България и структурните им звена, /Електроснабдяване/, ВИК. РЗИ, РИОСВ, като от името и за сметка на дружеството подготвя, подписва, подава и получава всички необходими документи /молби, заявления, декларации и др./, във връзка със строителството в собствения на дружеството недвижим имот, а именно: ПИ с идентификатор 23025.501.981. Пълномощните са безсрочни.

Представени са по делото от самия ищец два трудови договора/оригинал – във въззивното производство и копие пред РС/ и оригинал на допълнително споразумение. За двата трудови договора се поддържа, че са един и същ и датата им е все от 01.12.2018 г.

Вижда се, че в самото оформление на договорите от 01.12.2018 г. са налице разлики, което означава, че копие на л.6 от делото на РС е снето от оригинал, различен от представения пред въззивния съд. Отделно, в представения в настоящото производство и в копието пред РС са направени поправки на деня и месеца в датата на договора. И в двата работодателят и работникът са едни и същи, както и мястото на работа, непълното работно време от 4 часа, длъжността „юрисконсулт/правен съветник в отдел „Правен“, но само в оригинала е изписан и кодът по НКПД.

В копието пред РС обаче към основното трудовото възнаграждение,

което е в размер на 980 лв., колкото е въобще месечното трудово възнаграждение по оригинала пред ОС, е добавено и че се дължи и допълнително такова за постигнати резултати – 5/пет/ МРЗ, каквото в оригинала по въззивното дело липсва. Основният платен годишен отпуск е 10 дни според копието, а в оригинала пред ОС не е отразено, че е основен такъв, а само че платеният годишен отпуск е 10 дни. Сроктът на самия трудов договор/безсрочен/, на предизвестията за служителя и работодателя са еднакви – по 30, съответно календарни 90 дни. Има разлика и в задълженията на служителя по двата договора: по копието той е длъжен да съблюдава установените за него изисквания за неразпространяване на квалифицирана и служебна информация, в това число за възнагражденията в предприятието; и да изпълнява задълженията, произтичащи от длъжностната характеристика/каквато няма представена по делото/ и правилниците за вътрешния ред в предприятието. Според оригинала, служителят е длъжен да извършва консултации, провежда процедури; и да изпълнява задълженията си, произтичащи от длъжностната характеристика /няма представена/ и правилниците за вътрешния ред в предприятието. И по двата договора работодателят дава съгласието си платеният годишен отпуск по договора да се ползва по едно и също време с отпуска по основния договор с другия работодателя, като приема за останалата част от времето да разрешава неплатен отпуск по чл.160 КТ. Различен по двата договора е началният момент на почване на работа – според копието, служителят се задължава да започне работа в 7-дневен срок от получаването на завереното от ТД на НАП уведомление по договора и няма отбелязване кога точно е започнал работа; а според оригинала – в 7-дневен срок от подписването на този договор, като е отбелязано по-долу и че служителят е започнал работа на 01.12.2018 г.

Според оригинал на допълнително споразумение от 05.04.2020 г. към трудов договор от 01.12.2018 г. , мястото на работа на служителя вече е гр.Д., гр.Г. Д.-офис на „Т.-М“ЕООД, администрация и съгласно ДХ; работното време е вече 8 часа; месечното трудово възнаграждение се състои от основно в размер на 1200 лв., дължими до 20-то число на всеки месец и допълнително – 5 /пет/ МРЗ платими в периода 10-22 декември. Платеният годишен отпуск е 22 работни дни; срокът на предизвестие и за двете страни е 30 календарни дни; работодателят се задължава да осигури офис, оборудване и транспорт за изпълнение на

задълженията по ТР и ДХ; като допълнителни условия е записано: командировки и др.съгласно КТ и ЗЗД. Задълженията на служителя са като тези по договора-копие пред РС. Работодателят вече дава съгласието си платеният годишен отпуск по този договор да се ползва след предварително най-малко 10-дневно заявяване от страна на служителя. Записано е и че служителят се задължава да започне работа по настоящото допълнително споразумение по съществуващия договор веднага след подписването му от страните, а работодателят чрез служителя незабавно да уведоми компетентната администрация на НАП за това ДС по ТД. Отражено е, че подписан от двете страни екземпляр от трудовия договор, от дл.х-ка и от завереното от ТД на НАП уведомление служителят е получил на 05.04.2020 г., както и че е започнал работа по този договор на 05.04.2020 г., която дата е добавена по-нагоре от празното място на реда в бланката. Върху допълнителното споразумение, оригинала и копието от договори от 01.12.2018 г. са положени за работодател подписи на Ол. С., които изглеждат идентични с подписите, положени от него върху пълномощните.

Видно от изисканата от въззивния съд справка от НАП, съгласно писмото вх.№ 13755/08.07.2022 г. от НАП –ТД на НАП-София, офис Благоевград, декларирани данни с декларации образец № 1 „Данни за осигурено лице“ няма / т.3 от писмото на л.39 от делото на ОС/. Справката към същото писмо за актуалното състояние на действащи трудови договори от 01.06.2017 г. до 08.07.2022 г., касаеща за ищеца-жалбоподател П.М., показва, че за времето от 05.02.2018 г. до 01.12.2018 г. той има трудов договор с дружеството „Ф. Инв.-ВМ“ ЕООД-гр.Д., ул.К. Т. бл.Д-3, ет.4, ап.28; от 01.12.2018 г. до 05.04.2020 г. има трудови договори както с „Ф. Инв. - ВМ“ ЕООД, така и с „Т.-М“ ЕООД, които дружества имат еднакво седалище и адрес на управление – в гр.Д., ул.К. бл.Д-3, ет.4, ап.28. След 05.04.2020 г. и понастоящем П.М. има трудов договор само с настоящия въззиваем „Т.-М“ ЕООД. Установено е, вкл. от признанието на самия ищец, че този ап.28, където е адресът на управление на двете дружества, се обитава от неговия брат Вл. М..

Служебно известно на настоящия състав е обстоятелството, че с решение № 32/11.02.2022 г. по В.гр.дело № 43782021 г. Смолянският окръжен съд потвърждава решение № 67 от 20.07.2021 г. по гр. дело № 43/2020 г. на Районен съд – гр. Девин, с което са отхвърлени изцяло

предявените от Пл. Вл. М. искове против “Ф. Инв. – ВМ“ ЕООД, с ЕИК: 204936664, със седалище и адрес на управление гр. Д., общ. Д., обл. Смолян, ул. „К. Т.“ № Д-3, ет.4, ап.28, представлявано от Вл. Ал. М., с правно основание чл. 357 КТ във вр. с чл. 128, т.2 КТ, чл. 242 КТ във вр. с чл. 245 КТ във вр. с чл. 129 и чл. 350 КТ за осъждане на ответното дружество да му заплати трудови възнаграждения по трудов договор № 1/05.02.2018 г. за периода от 05.02.2018 г. до 05.04.2020 г. в общ размер на 21 839.53 лева и дължими суми за осигурителни и данъчни задължения в размер на 11 629.91 лева, като общата сума по иска възлиза на 33 469.86 лева.

Прието е, че поради липса на част от основните елементи от минимално определеното съдържание на трудовия договор в чл. 66, ал. 1 КТ, сключените между М. и „Ф. Инв. – ВМ“ ЕООД два броя договори, именувани от страните като „трудова“, не отговарят на характеристиките на трудовия договор; както и че не е доказано по договора с „Ф. Инв.-ВМ“ ЕООД П.М. да е полагал труд през иския период..

Изпратено е на 11.06.2021 г. Известие от Пл. М. до работодателя „Т.-М“ ЕООД за прекратяване, считано от 15.06.2021 г., на трудовия договор по чл.327, ал.1, т.2 КТ; както и Уведомление-покана до същото дружество да му заплати трудови възнаграждения и осигуровки. Прави впечатление, че в уведомлението-покана се сочи, че трудовият договор на М. с „Т.-М“ ЕООД е от съвсем друга дата – от 05.02.2018 г./ това впрочем е датата на сключването от него на трудовия му договор с другия работодател „Ф. - Инв. – ВМ“ ЕООД. Негов управител и едноличен собственик на капитала е лицето Вл. М.

Ищецът пред въззивния съд признава, че е единственият работник/служител на „Т.-М“ ЕООД; както и че има дългогодишни бизнес отношения с Ол. С. и Вл. М. които учредяват с негова помощ двете дружества на територията на България, купуват имот и имат намерение да работят заедно по проект „Зелниково“/сн.на л.26 и 27 от делото на РС/, в който участва със свой имот и собственото на ищеца дружество „Р. Инв.“ ЕООД. В същия смисъл са изложени от М. и твърдения в исковата молба.

При анализа в съвкупност на събраните доказателства се налага извод, че между ищеца и „Т.-М“ ЕООД не е налице трудово правоотношение, тъй като изброените по-горе съществени разлики в съдържанието на представените договори, все от 01.12.2018 г., сочат на невъзможност да се

установи за какви точно условия страните са постигнали съгласие по отношение на трудово възнаграждение, задължения на служителя, като няма представена дл.характеристика, както и относно платения годишен отпуск и точната дата на започване на изпълнение на договора. Тъй като липсват част от основните елементи от минимално необходимото съдържание на трудовия договор по чл. 66, ал. 1, т.2 пр.посл., т.3, пр.послед., т. 5 и т.7 КТ, сключените между П.М. и „Т.-М“ ЕООД два договора от 01.12.2018 г., наречени „трудова“, не отговарят на характеристиките на трудовия договор. След като първоначален трудов договор не е налице, то и допълнително споразумение въз основа на него не е валидно сключено.

Наред с това, не е доказано ищецът-жалбоподател да е престирал труд в полза на „Т.-М“ ЕООД, за да търси плащане на трудово възнаграждение по чл.128, т.2 КТ и свързаните данък и осигуровки. Когато е предявен иск за реално изпълнение на паричното задължение на работодателя, фактът, че работата действително е извършена безусловно, е част от предмета на доказване по делото /в този смисъл е постоянната практика на ВКС, в това число напр. Определение № 495 от 4.05.2010 г. на ВКС по гр. д. № 680/2010 г., IV г. о., Решение № 376 от 21.11.2011г. на ВКС по гр. д. № 329/2011г., III г.о., ГК/.

Представени са четири приходни квитанции от община Д., все от дата 17.07.2019 г., от които е видно, че са платени от М. данъци и такса битови отпадъци за недвижими имоти на „Т.-М“ ЕООД за четири данъчни обекта в гр.Д.. Представени са и още две квитанции, от дата 21.01.2020 г., с които М. е платил две такси по 9 лв. за административна услуга на „Т. М“ ЕООД. Налице е удостоверение от 18.07.2019 г. от АВп-ТР за липса на посочени актове и обстоятелства за „Т. М“ ЕООД; както и две удостоверения от 21.01.2020 г. от община Д. за липса на задължения и за данъчна оценка по чл.264, ал.1 ДОПК за „Т. М“ ЕООД.

Тези шест квитанции за плащане на данъци и такси от две дати през 2019 г. и 2020 г., и три удостоверения от 2019 г. и от същата дата 21.01.2020 г. не могат да могат да обосноват извод, че М. осъществява трудова дейност като „юрисконсулт/правен съветник“ в полза на работодателя по договора от 01.12.2018 г. като, при липса на длъжностна характеристика за тази длъжност, правилници за вътрешния ред, не може да се приеме, че тези плащания

съставляват например извършени консултации, проведени процедури /т.8 от оригинала на договора пред ОС/. Всички останали документи, намиращи се на л.20-л.30 от делото на РС, удостоверяват плащания или други действия, извършени преди договора от 01.12.2018 г. между М. и „Т.-М“, вкл. от 2013 и 2014 г. Според разписката на л.30 от делото на РС, на 10.01.2018 г. лицето М. Л. получава чрез П.М. от Ол. С. и Вл. М.сумата от 11 000 евро. В тази разписка изобщо не се споменават търговски дружества и за какво изобщо са предадени тези пари между физически лица.

Така представителната власт на П.М. за снабдяване със скици, удостоверения, плащания на данъци и такси, искане за проучване по ЕВН и предварително договаряне с ВиК по чл.143, ал.1, т.3 от ЗИД на ЗУТ произтича от упълномощаванията, като едностранни сделки, а не от трудово правоотношение с „Т. М“ ЕООД.

Именно вземайки под внимание всички събрани по делото доказателства, имащи значение за спора относно съществуването на трудовоправни отношения между страните, съобразно посоченото във въззивната жалба решение № 411/27.10.2011 г. на ВКС по гр.дело № 1857/2010 г., IV г.о., се потвърждава изводът на ДРС, че такова трудово правоотношение между П.М. и „Т. М“ ЕООД не съществува. По тази причина исквете на ищеца-жалбоподател са неоснователни.

По изложените съображения Смолянският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 42/12.04.2022 г. по гр.дело № 406/2021 г. на Девинския районен съд.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок, считано от 29 юли 2022 г.

ДА СЕ ВРЪЧАТ на страните преписи от настоящото решение.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____